

ע"פ 4905/16 - פלוני נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים פליליים

ע"פ 4905/16

כבוד הנשיאה מ' נאור
פלוני

לפני:
המערער:

נגד

הוועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב

המשיבה:

ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-
אביב-יפו מיום 16.6.2016 בתיק 1/13/7461 ובתיק
1/16/3335 שניתנה על ידי כבוד השופט עלא
מסארוה

עו"ד שי מ' רוסינסקי

בשם המערער:

פסק-דין

לפני ערעור על החלטת בית המשפט לעניינים מקומיים בתל-אביב - יפו (השופט ע' מסארוה) מיום 16.6.2016
שלא לפסול עצמו מלדון ב-1/13/7461 ו-1/16/3335.

1. נגד המערער הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של שימוש חורג בנכס, זאת במסגרת הליך שמספרו
1/13/7461 (להלן: הליך כתב האישום). לנוכח ספקות בנוגע לכשירותו של המערער לעמוד לדין, ביקשה המשיבה
להגיע להסכמה שלפיה חלף כתב האישום ינתן צו הפסקה מנהלי לשימוש החורג בנכס לפי סעיף 239 לחוק התכנון
והבניה, התשכ"ה-1965. בדיון ביום 7.4.2016 במסגרת הליך כתב האישום קבע השופט כי אין מניעה עקרונית להגשת
צו הפסקה מנהלי בעניינו. אף שהסכמה כאמור בין הצדדים טרם הושגה, מכל מקום התבקש על ידי המשיבה צו

עמוד 1

הפסקה מנהלי, במסגרת הליך שמספרו 1/16/3335 (להלן: הליך צו ההפסקה). בדיון שהתקיים ביום 13.6.2016 במסגרת הליך צו ההפסקה, ולאחר שהשופט החליט לדחות את טענות הסף שהעלה ב"כ המערער נגד הצו (הגנה מן הצדק ושיהוי), ביקש ב"כ המערער כי השופט יפסול עצמו מלדון בהליך, וזאת בנימוק שדעתו של השופט כבר התגבשה קודם לדיון. המשיבה התנגדה לבקשה. המותב דחה את בקשת הפסלות בהחלטה מנומקת, ומכאן הערעור שלפניי.

2. לטענת ב"כ המערער, כבר בדיון ביום 7.4.2016 שבו אושרה עקרונית הגשת בקשה לצו, גיבש השופט עמדה שלפיה תידחה טענת שיהוי נגד הבקשה. זאת למד ב"כ המערער מדבריו של השופט שלפיהם "אכן בהחלטת מיום 7.4.2016 לא התייחסתי לטענת פוטנציאלית עתידית בדבר שיהוי, ואולם כאשר ידוע לצדדים כי מדובר בחלוק זמן, הרי שעניין השיהוי שנטען היום, היה ידוע היטב לסנגור למקרא החלטתי מיום 7.4.2016". לטענת ב"כ המערער, נקיטת עמדה על ידי השופט המצביעה על נטייתו להכריע בהליך, מהווה עילת פסלות.

3. לאחר שעיינתי בטענות המערער, הגעתי למסקנה כי דין הערעור להידחות.

4. כידוע, בהתאם לאמור בסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, המבחן לפסלות שופט הוא קיומן של נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים.

ענייננו בטענה לגיבוש עמדה מוקדמת מצד השופט. הכלל הרגיל באשר לטענות מסוג זה, הוא כי בעצם הבעת עמדה לכאורית – תוך שבית המשפט פתוח לאמץ דעה שונה – אין כדי לגבש עילת פסלות (וראו, למשל: ע"פ 5368/03 לותם נ' מדינת ישראל (26.6.2003); יגאל מרזל דיני פסלות שופט 192 (2006)). ב"כ המערער טען כי השופט גיבש עמדתו ביחס לשאלת השיהוי בהגשת הבקשה לצו ההפסקה המנהלי, עוד קודם לדיון בבקשה. מסופקתני אם אמנם ניתן להסיק זאת מדברי השופט שציטט ב"כ המערער. אולם, גם אם אניח כי בדיון ביום 7.4.2016 גילה השופט עמדה לכאורית שלפיה הוא לא יידחה את הבקשה לצו הפסקה מנהלי על יסוד טענת שיהוי, הרי שהמדובר בהבעת עמדה בשלב מקדמי ובנוגע לטענת סף בלבד. אין בכך כדי ללמד על גיבוש עמדה מצד השופט ביחס לגופה של בקשה – וממילא ביחס לתוצאת ההליך – שהן עיקר. כזכור, הבקשה לצו הפסקה מנהלי הוגשה במסגרת ניסיונותיה של המשיבה לפתור את העניין תוך ויתור על כתב האישום. השופט ביקש לאפשר בחינתו של פתרון אלטרנטיבי זה, וקבע כי ניתן עקרונית להגיש בקשה לצו הפסקה מנהלי. לצד זה, השופט ציין מפורשות כי "אין בכך כמובן, כדי לקבוע שיש מקום להוציא צו כאמור בתיק זה, שכן על המאשימה לאחר שתבקש זאת, להציג בפניי את התשתית הראייתית הבסיסית הנדרשת לפי פסיקה" (פסקה 23 להחלטת השופט מיום 7.4.2016). גם בהחלטתו מיום 13.6.2016 כתב השופט כי "מותב זה ידון בבקשה באופן 'נטול פניות'. בית משפט זה לא נחשף לחומר ראיות מכל סוג, והטענות של הסנגור בעניין פסלות נטענות בשלב של החלטה בטענות מקדמיות שנטענו". הנה כי כן, ב"כ המערער לא הצביע על חשש ממשי למשוא פנים מצדו של השופט. בנסיבות אלה, ענייננו אינו נמנה על המקרים ה"חריגים ביותר, בהם עולה כי השופט גיבש עמדה נחרצת ביחס לתוצאת ההליך, עד כי קיים חשש ממשי שהמשפט לא ינוהל באופן אובייקטיבי" (ע"פ 4550/10 אבו סוכון נ' ויטלם, פסקה 9 (8.8.2010)). נדחה אפוא הערעור על בקשת הפסלות בהליך צו ההפסקה.

במסגרת הערעור שלפניי, ביקש ב"כ המערער כי השופט יפסל מלדון גם בהליך כתב האישום, אף שבקשת פסלות רלוונטית כלל לא הוגשה בהליך זה. לכך לא ניתן להיעתר. ההליך שלפניי הוא הליך ערעור, ולא ניתן לערער על החלטה שלא ניתנה בבקשה שלא נתבקשה.

5. סוף דבר - הערעור נדחה.

ניתן היום, י"ג בסיון התשע"ו (19.6.2016).

ה נ ש י א ה
